

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. R.**, bývajúceho v Š., zastúpeného JUDr. L. Š., advokátom v Č., proti odporcovi **M.**, so sídlom v Š., zastúpenému Mgr. A. K., advokátom v Š., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 25 C 367/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. júla 2012 sp. zn. 9 Co 87/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania 66,32 € k rukám Mgr. A. K. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 13. decembra 2010 č.k. 25 C 367/2008-367 v spojení s opravným uznesením zo 6. februára 2012 (č.l. 412) zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia, že špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi J. R., narodenému X. a zomrelému X., a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 1 069,30 € k rukám právneho zástupcu do troch dní. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Uviedol, že kúpna zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa (J. R.) a Československým štátom, zastúpeným bývalým Okresným národným výborom v Galante dňa 1. februára 1979, ktorej predmetom bol prevod predmetných nehnuteľností na Československý štát, bola uzavretá v súlade s v tom čase platnými právnymi predpismi. Keďže nehnuteľnosti sa prevádzali do štátneho socialistického vlastníctva, k účinnosti zmluvy, uzavretej okamihom dohody účastníkov o jej obsahu (čo deklarovali svojimi podpismi), sa žiadne ďalšie rozhodnutie ani súhlas nevyžadovali (čl. II ods. 9 Smernice Ministerstva spravodlivosti SR a Ministerstva poľnohospodárstva, lesného a vodného

hospodárstva SR z 19. mája 1964 č. X. a č. X. o postupe pri registrácii zmlúv na štátnych notárstvach a pri udeľovaní súhlasu k prevodom a nájmom niektorých druhov nehnuteľností okresnými národnými výbormi). Hodnota nehnuteľností (kúpna cena) bola určená v súlade s právnymi predpismi ako veci v osobnom vlastníctve predávajúceho, teda výhodnejšie ako určenie hodnoty veci v súkromnom vlastníctve. V konaní nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu existencie bezprávnej vyhrážky, resp. tiesne a nátlaku (§ 37 až § 40 Občianskeho zákonníka). Upozornenie na možnosť vyvlastnenia nehnuteľností v spoločenskom záujme za bezprávnu vyhrážku považovať nemožno. V prípade záveru, že k uzavretiu právneho úkonu (kúpnej zmluvy) došlo zo strany predávajúceho v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, by išlo o relatívne neplatný právny úkon, uplatnenie nárokov z ktorého ako majetkové právo podlieha premlčaniu v trojročnej premlčacej lehote (§ 101 a nasl. Občianskeho zákonníka). S poukazom na uvedené zákonné ustanovenie bolo možné v súlade so zákonom č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (ďalej len „zákon č. 87/1991 Zb.“) uplatniť si právne nároky z relatívne neplatného právneho úkonu v lehote 6 mesiacov od 1. apríla 1991 u povinnej osoby a v lehote jedného roka od účinnosti zákona na súde. Obe tieto lehoty sú lehotami prepadnými, ktoré uplynuli pred podaním predmetného návrhu. Dôvodmi pre určenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy podľa príslušných ustanovení zákona č. 87/1991 Zb. sa už súd nemohol ani zaoberať, pretože o reštitučnom návrhu navrhovateľa už bolo súdom právoplatne rozhodnuté (návrh bol rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 14. marca 1994 č.k. 11 C 61/92-82 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 1994 sp. zn. 19 Co 139/94 zamietnutý). Preto súd prvého stupňa „nadobudol dojem“, že navrhovateľ sa v danom konaní snažil o nápravu negatívneho súdneho rozhodnutia vo veci uplatneného nároku na mimosúdnu rehabilitáciu. Napriek uvedenému skúmal aj určitosť predmetnej kúpnej zmluvy (navrhovateľom ani nenamietanú) vzhľadom na isté rozpory v posudku o určení hodnoty nehnuteľností. Dokazovaním však boli odstránené rozpory v tom, čo bolo predmetom prevodu vlastníctva a v tom, že znalec ohodnocoval skutočný stav nehnuteľností v čase prevodu vlastníctva. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 10. júla 2012 sp. zn. 9 Co 87/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojitosti s opravným uznesením zo 6. februára 2012 ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) potvrdil a žiadnemu z účastníkov

nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením rozsudku prvostupňovým súdom a v podrobnostiach naň poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Dodal, že predmetom konania je ustálenie režimu prevodu nehnuteľností, ktoré mal právny predchodca navrhovateľa previesť kúpnu zmluvou z 1. februára 1979 Československému štátu, zastúpenému bývalým Okresným národným výborom v Galante. Navrhovateľ právo na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, odvodzoval od neplatnosti kúpnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom. Predbežnou otázkou bolo teda ustálenie skutočnosti, či kúpna zmluva bola (ne)platným právnym úkonom. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa precízne a správne odôvodnil svoje závery, že kúpna zmluva bola uzavretá platne a vlastníctvo k nehnuteľnostiam riadne prešlo na nadobúdateľa. Len na zdôraznenie presvedčivosti právnej argumentácie prvostupňovým súdom poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá vychádza zo spoločného právneho základu (napr. rozsudok NS ČR z 23. januára 2002 sp. zn. 22 Cdo 91/2000, rozsudok NS ČR z 2. septembra 2002 sp. zn. 22 Cdo 122/2001). Uviedol, že po účinnosti novely Občianskeho zákonníka, t.j. od 1. apríla 1983 k zmluve o prevode poľnohospodárskeho pozemku do socialistického vlastníctva uzavretej v roku 1979 nebolo potrebné udelenie súhlasu Okresného národného výboru (§ 507a, § 490 ods. 2). Vzhľadom na to, nemohla nastúpiť ani zákonná domnienka o odstúpení účastníkov od zmluvy (§ 47 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení novely). Podľa ustanovenia § 507a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení uvedenej novely (zákon č. 131/1982 Zb.), pokiaľ nie je uvedené inak, riadia sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté v dobe od 1. apríla 1964 do 1. apríla 1983. Uvedené ustanovenie zakotvilo tzv. pravú retroaktivitu zákona č. 131/1982 Zb. tak, že na vzťahy medzi účastníkmi bolo možné naďalej aplikovať ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení tejto novely. Pravá spätná pôsobnosť sa vzťahovala aj na ustanovenie § 47 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že pokiaľ zákon ustanoví, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím. V zmysle uvedeného nadobudnutie nehnuteľností do socialistického spoločenského vlastníctva nepodliehalo registrácii štátnym notárstvom a nebolo potrebné kontrolovať ďalšie formálne predpoklady, resp. proces nadobudnutia vlastníctva bol v tomto smere jednoduchší, čomu svedčí aj stanovisko CPJ 130/87 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 43/88. Poukázal aj na čl. 9 časť II. Smernice Ministerstva spravodlivosti SR a Ministerstva poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva SR citovanej aj súdom prvého stupňa. Stotožnil sa aj

s rozhodnutím súdu prvého stupňa o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v prípade ak zistí vady aj v rozhodnutí súdu prvého stupňa, zrušil i prvostupňový rozsudok. Dôvody dovolania opieral o ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a prípustnosť dovolania o § 237 písm. f/ O.s.p. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) spočívajúce „v absolútnej nepreskúmateľnosti“ rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa, pretože sa nevysporiadali s dôvodmi jeho návrhu, resp. odvolania, čím porušili jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Poukázal pritom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších stupňov považoval tiež za tzv. inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Napokon namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), považoval právne závery v danej veci za prekonané právnou praxou NS SR ako i ÚS SR a v tejto súvislosti poukázal na niektoré ich rozhodnutia a tiež nálezy ÚS SR.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietnuť. Podľa jeho názoru je napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnené čo sa týka tak namietanej absolútnej neplatnosti, ale aj neplatnosti relatívnej, predmetnej kúpnej zmluvy (citoval z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu). Trval na tom, že v danej veci bol preukázaný opak tvrdenia navrhovateľa, t.j., že vlastníctvo na Československý štát prešlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol

zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovolaním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v predmetnej veci mu súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho oprávnených práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietal porušenie jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí však právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a navrhovaním a hodnotením dôkazov (pozri IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (pozri I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303 – B).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyjadril k povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia napr. v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý súdny proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (pozri napr. IV. ÚS 115/03).

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou, ale len vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená v rozhodnutí – postupe odvolacieho súdu).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, preto sa v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého uznesenia (uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa i s jeho odôvodnením v súvislosti so zamietnutím návrhu vo veci samej a v podrobnostiach naň poukázal) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia

vo vzťahu k námietkam navrhovateľa (týkajúcim sa nesprávneho právneho posúdenia veci, vykonaného dokazovania a správnosti rozhodnutia o trovách konania) doplnil aj ďalšie dôvody (čo mu § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje).

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právny záver, ktorým sa dovolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol. Teda odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, stručne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový aj právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkovi konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Navrhovateľ dovolanie odôvodnil tiež ustanovením § 241 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p., t.j., že konanie je postihnuté tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Tzv. iné vady konania (t.j. procesné vady, ktoré na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladajú zmätočnosť rozhodnutia a ktorých základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávne rozhodnutie súdu) a nesprávne právne posúdenie veci sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (o aký prípad išlo v danej veci), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke. Dovolanie je totiž podľa Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých to zákon výslovne ustanovuje.

Keďže v danej veci nebolo dovolanie procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov (všetkými senátmi najvyššieho súdu je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) a zaoberať sa tzv. inými vadami konania namietanými v dovolaní. Aj pokiaľ dovolateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení, tieto by mohli prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy však možno namietať iba v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Tieto Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu z 15. októbra 2012, č.l. 461) po 58,69 € spolu s režijným paušálom 7,63 € vo výške 66,32 € (§ 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. decembra 2012

JUDr. Ladislav Górász, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová